

VALS

IN MAKKELIJKE TAAL

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvoorieen.be

Voor meer informatie over *Leeslicht*: leeslicht.nl

Deze uitgave is een bewerking van *Vals* van Mel Wallis de Vries,
gepubliceerd door Uitgeverij De Fontein (Utrecht, 2010).

Bewerking in eenvoudig Nederlands: Rose Heliczzer
Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren
Coverbeeld: Shutterstock
Druk: Easy-to-Read Publications

© 2019 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 489 5

NUR 286

VALS

Mel Wallis de Vries

IN MAKKELIJKE TAAL

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Over dit boek

Vals is een spannende jongerenroman, geschreven door de populaire schrijfster Mel Wallis de Vries.

Het verhaal gaat over Kim, Abby, Feline en Pippa. De vier vriendinnen gaan in de kerstvakantie naar een huisje in de Ardennen. Maar wat een gezellig weekje moet worden, verandert al snel in een vreselijk drama.

Het boek bestaat uit vier delen. In elk deel is één van de vier vriendinnen aan het woord. De ik-persoon is dus in elk deel iemand anders.

In 2018 werd het boek *Vals* verfilmd. En er is ook een musical van gemaakt.

Deel 1

Kim

1

Mijn moeder klopt op de deur.

‘Kim? Ben je klaar? Je vriendinnen zijn er bijna.’

‘Ja, mam’, mompel ik. ‘Ik kom eraan.’

Maar ik moet mijn tas nog inpakken.

Ik kijk in mijn kast. Wat moet er allemaal mee?

Een dikke trui, onderbroeken, sokken ... En een zwart jurkje. Voor als we gaan stappen. Maar waarschijnlijk komen we het huisje niet uit.

Want het huisje staat midden in een bos. Het dorp is zes kilometer verderop. En het zou ook nog gaan sneeuwen in de Ardennen.

‘Kim, waar blijf je?’, roept mijn moeder nu onderaan de trap.

‘Ik kom, ik kom!’, roep ik terug. Ik prop de laatste dingen in mijn tas.

Door het raam van mijn slaapkamer zie ik Pippa aankomen in de auto van haar vader. Ze toetert. Pippa is de enige die kan rijden. Naast haar zit Abby. Het huisje waar we heen gaan is van haar ouders. Ik kijk naar mijn schoolboeken. Na de kerstvakantie hebben we tentamens. Toch maar mee dus. Met een zucht duw ik ze in mijn tas. Dan ren ik naar beneden. ‘Zie je wel’, zegt mijn moeder. ‘Nu heb je geen tijd meer om te ontbijten. En heb je wel genoeg warme kleren bij je?’

‘Ja, mam’, zeg ik.

Mijn broertje zit achter de computer.

‘Lekker rustig dat je gaat’, zegt hij.

Ik steek mijn tong naar hem uit.

Mijn vader tilt mijn tas naar de auto. Snel drukt mijn moeder een plastic zakje met boterhammen in mijn hand.

‘Wel opeten, hè’, zegt ze.

Ik knik. Er is onderweg vast wel een plek om ze weg te gooien.

De meiden toeteren weer.

Snel loop ik naar de auto. Feline zit op de achterbank.

‘Hé, Kimmie! Hoe gaat-ie?’, vraagt ze.

‘Goed’, zeg ik. ‘Maar jij ziet eruit alsof je een feestje hebt gehad gisteravond.’

Feline zucht. ‘Was het maar zo. Ik heb keelpijn.

Ik heb de hele nacht liggen hoesten.’

Mijn moeder klopt op het raam.

‘Stuur je een sms als je er bent?’, vraagt ze.

‘Natuurlijk niet’, zegt mijn vader. ‘Ze hebben wel wat beters te doen. Hup, wegwezen met die auto!’

Dat laat Pippa zich geen twee keer zeggen.

Papa en mama blijven op de oprit staan. Ze zwaaien tot ze ons niet meer kunnen zien.

2

Abby kijkt ons lachend aan. Ze doet alsof ze een microfoon in haar hand heeft.

‘Welkom aan boord’, zegt ze met een hoog stemmetje. ‘De verwachte aankomsttijd is kwart over drie. Voor vragen kunnen jullie bij mij terecht. Hopelijk hebben jullie een fijne reis.’

Pippa proest het uit.

‘Waar heb je dat geleerd?’, vraagt ze. ‘Je klinkt echt als zo’n vakantiemuts.’

Abby grinnikt. Ze zet muziek op.

‘Oeh! Lekker nummer!’, roept Pippa. Voorin de auto wordt een feestje gebouwd.

Ik kijk naar Feline. Ze staart stil naar buiten.

‘Fee, hoe gaat het?’, vraag ik.

Feline wrijft over haar keel.

‘Klote’, zegt ze dan.

Ik knik. ‘Niet te veel praten, maar.’

Feline knikt, en kijkt weer naar buiten.

Abby is de enige met een vriendje. Ze heeft Casper vorig jaar ontmoet. Op de kerstborrel van haar vaders bedrijf. Hij ziet eruit als een fotomodel. Ze krijgt een sms.

‘Hij mist me nu al’, zegt Abby vol verlangen.

‘Wat lief’, zeg ik.

‘Lief? Mierzoet bedoel je!’, roept Pippa.

Ze steekt haar vinger in haar keel en doet alsof ze moet kotsen.

‘Je bent gewoon jaloers’, zegt Abby.

‘Kunnen we zo stoppen?’, vraagt Feline. ‘Ik moet naar de wc.’

‘Kun je het nog even volhouden?’, vraagt Abby. ‘Over vijftig minuten stoppen we om broodjes te halen.’ Feline zakt terug in de bank. Ze kijkt ongelukkig.

3

Vlak voor de grens stoppen we bij het tankstation. We hebben een mandje vol broodjes, snoep, tijdschriften. Het is 90 euro.

‘En sigaretten, graag’, zegt Pippa. ‘Feline, schiet jij even voor?’

Feline zucht. Ze heeft laatst ook al 250 euro aan Pippa geleend. Dat heeft ze nog niet terug. Maar toch pakt ze haar portemonnee.

Terug in de auto zegt Abby: ‘Laten we een spelletje doen.’

‘Ik weet wat!’, roept Pippa. ‘We doen het jongensalfabet. Dat deden we op mijn oude school ook altijd!’

‘Jongens met een A’, zegt Abby. ‘Lastig...’

Als Abby alle jongens heeft genoemd met wie ze heeft gezoend, is Pippa aan de beurt. Ik vind het geen leuk spel. Ik heb met bijna niemand gezoend.

Feline is aan de beurt.

‘Huh, wat?’, vraagt ze verstrooid. Ze was met haar gedachten ergens anders.

‘Sorry, ik voel me echt niet lekker’, zegt ze. ‘Ik ga even slapen.’

‘Ik ook’, zeg ik gauw. Dan ben ik mooi van dat alfabet-spel af.

‘Ben ik soms met een stel bejaarden op stap?’, moppert Pippa.

Snel doe ik mijn ogen dicht.

4

We zijn verdwaald. De navigatie is op hol geslagen. 'Probeer om te draaien', klinkt het al minutenlang uit de speaker.

We komen aan bij een splitsing.

'Nou, zeg het maar', zegt Pippa tegen Abby. 'Links of rechts?'

'Ik weet het niet', stamelt Abby. 'Papa rijdt altijd. En in de herfstvakantie reed Casper. Ik heb toen niet opgelet.'

Pippa zucht. 'Bel je pa anders even.'

Abby pakt haar telefoon. Maar er is geen bereik.

Op de gok rijden we verder.

'Wacht! Ik weet het!', roept Abby ineens. 'Die omgevallen boom! Hier moeten we naar rechts.'

We rijden over een smal bospad omhoog.

'Is dit wel goed?'

'Wat wou je dan doen?', zegt Pippa. 'Ik kan hier toch niet keren.'

Ze heeft gelijk. Angstig kijk ik naar buiten.

Dan zien we het huisje in de verte, achter een groot hek.

Abby springt de auto uit en maakt het hek open.

'Brr, koud', zegt ze, als ze weer in de auto zit.

'Moet je het hek niet weer achter ons dichtdoen?', vraag ik.

‘Welnee’, zegt Abby. ‘Hier is nog nooit ingebroken.’ We tillen de boodschappen uit de auto. We hebben een flinke voorraad meegenomen. Abby gaat voorop. Ze opent de deur en doet het licht aan. Wat een mooie kroonluchter is dat. En op de vloer ligt marmer. Dit is een hartstikke sjiek huis!

‘Ahum, dames, graag jullie aandacht’, zegt Abby met een hoog stemmetje. ‘De rondleiding begint.’ We lopen de trap op. ‘In de kamer aan uw linkerkant slapen Kim en Feline’, zegt Abby. Ik probeer niet teleurgesteld te kijken. Blijkbaar wil ze liever met Pippa op een kamer dan met mij.